

PARALLEL TRACES

A new lens on Jewish Heritage

Una nova
mirada al
patrimoni jueu

EXPOSICIÓ TEMPORAL | **MUSEU D'HISTÒRIA DELS JUEUS**
OCTUBRE 2019 - ABRIL 2020

CUMEDIAE

PATRIMONI
JUEU DE GIRONA

Israeli House

FBK

Fundació
Bente Kahan

Ajuntament
de Girona

Generalitat
de Catalunya

Diputació de Girona

PARALLEL TRACES

Una nova mirada al patrimoni jueu

Bona part de la rica i complexa història i del llegat cultural europeu està profundament arrelada a elements relacionats amb el judaisme, no només per la història de les migracions, les persecucions i la precarietat, sinó també per la profusió d'intercanvis culturals, científics i socials entre nacions i individus. De la mateixa manera que moltes altres cultures i països contribueixen a forjar el nostre patrimoni compartit, la història jueva és un component indispensable del que avui anomenem Europa. Tot i això segueix essent encara avui en dia molt desconeguda per al gran públic.

Iniciat per l'Associació Europea per a la Preservació i la Promoció de la Cultura i del Patrimoni Jueus (AEPJ), el projecte Parallel Traces és un projecte transversal, col·laboratiu i transnacional, que té com a objectiu superar aquesta bretxa. El fet de posar al descobert les empremtes i les restes del patrimoni cultural jueu en l'arquitectura i l'urbanisme a Europa, ofereix una perspectiva original i rigorosa sobre el passat, el present i el futur de la història jueva europea i fomenta la comprensió i el respecte mutu entre diferents cultures i formes d'expressió artística.

Parallel Traces és un projecte cofinançat per la Unió Europea en el marc del programa «Creative Europe».

L'exposició es pot visitar en dos espais diferenciats. D'una banda, les obres dels artistes convidats es troben a la **sala d'exposicions temporals del Museu d'Història dels Jueus**, a la planta baixa. D'altra banda, al **primer pis del Museu** hi ha una sala que presenta els treballs premiats i d'altres participants en el concurs Parallel Traces.

ARTISTES CONVIDATS

Repensant el patrimoni jueu amb reconeguts artistes convidats

En el marc del projecte Parallel Traces, cada entitat col·laboradora ha demanat a un/a artista convidat de reflectir la missió del projecte a través d'obres d'art digitals que posin de manifest la comprensió i el descobriment del patrimoni jueu en l'entorn urbà. Cada artista seleccionat/da ha produït una obra inspirada en el patrimoni jueu de cadascuna de les ciutats participants, tot fent especial èmfasi en el patrimoni en perill de desaparició i recuperant la memòria a través de creacions artístiques.

Dina Oganova (DIKARKA)

Tbilissi, Geòrgia

Dina Oganova (1987) és fotògrafa documental, treballa com a freelance en projectes personals de llarg termini sobretot a Geòrgia i altres països postsoviètics.

www.dikarka.ge

Vaig créixer a Tbilissi. En formo part i aquesta ciutat és la meva principal font d'inspiració. Tbilissi ha estat, històricament, un encreuament de diferents cultures (georgiana, jueva, armènia, kurda...) i totes elles han aportat colors, vibracions i sabors únics a la seva arquitectura, història i ànima. Mai no m'imaginaria Tbilissi sense persones jueves, sense els bonics detalls de la vida jueva que es poden reconèixer en un primer cop d'ull. Els llocs presentats en aquest projecte han estat sempre part de les meves passejades quotidianes.

Hi ha molts llocs ocults i misteriosos a Tbilissi. El cementiri jueu n'és un. Situat al barri multiètnic d'Isani, entre el mercat obert, l'escola i la zona residencial, conserva moltes històries sense explicar, somnis no realitzats i noms que la pluja i el vent han anat esvaint. Aquesta és una de les làpides del cementiri jueu de Tbilissi. No té cara, ni nom, només és una pedra amb esquerdes i una estrella de David. Ens recorda l'ànima humana: danyada però no trencada, forta en la fe. Aquesta làpida és clau per a tot el projecte: tots viatgem del nostre món a un altre, algun dia. Aquesta pedra amb el seu record podria ser en honor de

qualsevol persona que hagi estat oblidada però no perduda.

La Gran Sinagoga de Tbilissi, també coneguda com la Sinagoga Georgiana, va ser construïda entre 1895 i 1903 en un estil eclèctic, per jueus georgians. Des d'aleshores ha estat un dels monuments culturals i espirituals més significatius de la nostra capital. Tot i que molts jueus van emigrar de Geòrgia als anys 90, aquest lloc encara manté la seva importància a la ciutat, com a part inseparable de la seva identitat. Aquests dos nois, drets l'un al costat de l'altre, mirant la porta de la Gran Sinagoga, simbolitzen el present cap al futur: és important estar junts i saber on som, on volem anar.

Aquesta meravellosa casa, una autèntica joia de l'arquitectura de Tbilissi, es troba a la riba esquerra del riu Mtkvari, a l'avinguda Aghmashenebeli. L'edifici, actualment un hotel, és un dels monuments més destacats que conserven la història del poble jueu a Geòrgia.

Els carrers del barri vell de Tbilissi expliquen acolorides històries d'amor, amistat i respecte entre els pobles georgià i jueu que van viure aquí, en aquest ambient màgic. Mirant aquests balcons, els veritables tresors de la meua ciutat antiga, em puc imaginar els primers propietaris de les cases, veïns georgians i jueus i la seva especial relació, tan pròpia de Tbilissi.

A vegades les nostres espatlles van massa carregades i, quan això passa, intentem trobar la llum de diferents maneres. A vegades necessitem estar sols per encarar-nos a nosaltres mateixos i a Déu.

Hi ha moltes llegendes relacionades amb la casa situada al carrer Machabeli núm. 17, al cor de Tbilissi. No sabem quins són certs, tampoc no sabem gaire res sobre els seus primers propietaris, que van marxar de Geòrgia quan l'Exèrcit Roig va envair el país. Hi ha una cosa que sí sabem amb certesa: avui dia és un dels edificis més visitats de Tbilissi, i atrau tant les persones locals com les foranes.

Israel Ariño

Girona, Espanya

Israel Ariño (1974) és llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. A partir de 2001 es va especialitzar com a professional en el camp de la fotografia, dividint el seu temps entre la docència, la seva feina com a editor d'Ediciones Anómalas i la producció d'obres d'art personals. La seva obra (presentada en nombroses col·leccions tant públiques com privades) s'exhibeix regularment a Espanya i sobretot a França.

www.israelarino.com

Les pedres ho saben tot

El projecte «Les pedres ho saben tot» ens proposa un passeig imaginari pel Call, el barri jueu. Primer, descobrim el barri a partir de l'estretor dels seus carrerons. I a partir d'aquí, la sèrie continua el seu passeig com si d'un viatge es tractés.

Un èmfasi especial recau sobre les pedres, que actuen com una metàfora del pas del temps, de la memòria, de la saviesa que han anat acumulant al llarg dels segles. Les pedres serveixen també per parlar dels episodis històrics viscuts, com podem veure a les superfícies dels murs, les diverses estratificacions, els diferents temps que trobem al Call.

El final del conjunt fa referència al dolorós episodi que va tenir lloc el 1391, quan els jueus van ser perseguits i es van veure obligats a recloure's a la Torre Gironella, el punt més alt de la ciutat. Les últimes imatges són preses en aquest lloc i ens traslladen a aquell moment, en un intent de transmetre les experiències viscudes durant aquell confinament.

Agnieszka Traczewska

Breslau, Polònia

Agnieszka Traczewska (1969) és fotògrafa i productora de documentals.

El seu origen polonès influeix de forma decisiva en un fenomen de cerca del «món perdut», rastres de persones jueves que durant segles van viure colze a colze amb la resta de població polonesa, fins al final tràgic d'aquesta relació nacional que l'esclat de la Segona Guerra Mundial va provocar.

El fet de ser una fotògrafa dona i no jueva requereix una acceptació i flexibilitat per part dels personatges ortodoxos amb qui treballa, cosa que aporta un sabor addicional a la seva recerca persistent.

Traczewska declara: «Malgrat les nostres enormes diferències i disparitats culturals, la convivència entre polonesos i jueus es pot reviure a petita escala en les meves fotografies. Espero sincerament que, trencant els meus propis estereotips, pugui inspirar gent de tot el món per teixir ponts per a una societat millor i més unida socioculturalment».

www.agnieszkatraczewska.com

El cementiri antic

La totalitat de la població jueva de Breslau va morir a l'Holocaust. L'antic cementiri, un dels dos que van existir a la ciutat, va esdevenir camp de batalla durant la Segona Guerra Mundial. Els visitants encara hi poden veure tombes destruïdes i forats de bala als murs. Tot i això, s'hi poden llegir

molts noms a les tombes. L'any 1945 la ciutat alemanya de Breslau va esdevenir la Wrocław polonesa. L'any 1975, abandonat i descuidat, el Cementiri Antic va ser incorporat a la llista municipal de Monuments i Patrimoni. Des de 1991 té la categoria oficial de «Museu d'Art Funerari».

El cementiri nou

D'acord amb la declaració de la Conferència de Ialta (1945), la Unió Soviètica es va annexionar territoris de les fronteres orientals de Polònia. A canvi, Polònia va rebre en compensació, a l'oest, territoris abans alemanys, inclosa Breslau.

La continuïtat de la tradició jueva alemanya anterior a l'Holocaust s'havia tallat d'arrel. Amb aquest buit per omplir, la petita comunitat jueva de la postguerra es va formar, sobretot, amb persones jueves refugiades provinents de l'est.

Dels dos cementiris jueus de Breslau, el «nou» allotja el monument dels soldats jueus alemanys de la Primera Guerra Mundial. Aquest cementiri encara funciona avui dia.

Stolpersteine

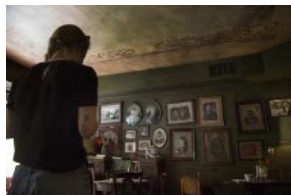
Són plaques de llautó amb els noms de víctimes de l'Holocaust, instal·lades a les voreres.

Són un símbol de memòria i record de les víctimes perseguides pels Nazis durant l'Holocaust. Formen part d'un gran projecte europeu iniciat per l'artista alemany Günter Demnig. Les plaques porten gravats els noms, les dates i els llocs on van morir les víctimes, i s'instal·len davant de les cases on havien viscut. A Breslau, a diferència d'altres ciutats poloneses on aquest projecte no va tenir prou majoria per ser implementat, hi ha quatre llocs amb Stolpersteine. Actualment són 27 els països europeus que participen en aquest projecte, i això el converteix en el monument descentralitzat més ampli del món.

La Sinagoga de la Cigonya Blanca

La Sinagoga de la Cigonya Blanca (s. XIX) és l'única que va sobreviure a la destrucció de la Segona Guerra Mundial. L'edifici, molt malmès, ha estat restaurat per la Fundació Bente Kahan, creada el 2006 per l'artista noruega d'origen jueu que porta el seu nom. La Fundació ha transformat l'antiga sinagoga en un animat centre de cultura i educació jueva, obert a tothom. Alhora, l'edifici té la funció de casa d'oració per a la comunitat jueva.

Sentiments jueus

La sensibilitat cap a la història multicultural de tot el país, inclosa la significativa contribució jueva, és sempre present a l'actual Polònia. Els festivals de cultura jueva, les cafeteries i els restaurants que evocuen l'estil dels «vells bons temps» són l'exemple que la memòria jueva es ven bé.

Buits

La buidor, el símbol més representatiu de la Breslau anterior a la guerra, pel que fa al patrimoni jueu.

La majoria de les sinagogues més glorioses van ser destruïdes. La majoria dels edificis jueus van canviar la seva identitat. L'espai on abans s'alçava orgullós el Seminari Teològic Jueu de Breslau ha estat convertit en un aparcament.

L'edifici i la institució, que havia estat el referent europeu de la moderna erudició jueva, es recorda ara només amb una inscripció sobre una placa que passa fàcilment desapercebuda, testimoni de la seva esvaïda memòria.

Daniel Grünfeld

Sighetu Marmăției, Romania

Daniel Grünfeld (1981) treballa com a fotògraf entre Alemanya, Europa oriental i el sud-est asiàtic, principalment. Els seus treballs es publiquen regularment a llibres i revistes internacionals. És originari d'una ciutat fronterera de Transilvània, i graduat en Antropologia Social per la Universitat d'Aberdeen (Escòcia). Actualment està treballant en diversos projectes relacionats amb la història jueva de Romania.

www.danielgruenfeld.de

Cap al final de la meua estada de sis setmanes a Sighet, vaig decidir tornar a visitar els llocs que més m'havien fascinat. Per mitjà d'una contemplació silenciosa, em vaig estar dret a cadascun d'aquests llocs, simplement prestant atenció i reflexionant sobre tot el que he après sobre el passat jueu d'aquesta regió. Amb la meua càmera muntada sobre un trípode al meu costat i amb un cable alliberat a la mà, em vaig estar allà quiet, esperant fins que vaig sentir que era el moment.

Les fotografies resultants són una combinació d'exposicions bastant llargues (de 1/25 a 1 segon complet) així com múltiples exposicions de la mateixa imatge. Tot es fa a la càmera. No hi ha pràcticament cap processament posterior.

Les imatges són en blanc i negre perquè volia mantenir una certa atemporalitat. Volia que es connectessin a les imatges que jo seguia trobant als arxius. Volia afegir alguna cosa a aquest material, o més aviat entrar en algun tipus de diàleg amb ell. L'altra part d'aquest diàleg, com llegíreu a les llegendes, és amb Elie Wiesel. La seva veu i els seus records impregnen cadascuna de les imatges.

Cementiri jueu, Breb

Observant les trajectòries de les persones i els animals mentre feia aquesta fotografia, vaig recordar com, al final, cada paisatge es col·lapsa en el moviment i la temporalitat. El meu antic professor Tim Ingold va escriure una vegada que «els éssers humans no inscriuen, en el seu moviment, les

seves històries de vida sobre la superfície de la naturalesa com fan els escriptors en una pàgina», és a dir, que el paisatge no és només un fons passiu a les nostres vides, sinó més aviat, que la nostra «història es teixeix, juntament amb els cicles de vida de les plantes i els animals, a la textura de la superfície mateixa».

Pilars de la Gran Sinagoga

Allà on hi havia hagut la Gran Sinagoga Ortodoxa de Sighet, avui només hi queden aquests dotze discrets pilars i la tanca. Construïda el 1790, devia haver estat un temple impressionant amb diverses estructures adjacents: una escola, la llar del rabí i un gran micvé al darrera.

Drets allà, com austers guàrdies de les dotze tribus d'Israel, podrien explicar-nos volums sencers sobre com la comunitat va créixer i prosperar aquí. «Es podria pensar que Sighet era una enorme sinagoga», va escriure Elie Wiesel. Ja no tenen cap temple per guardar, però guarden la nostra memòria.

La casa jueva

Aquesta casa abandonada en particular m'ha cridat l'atenció des que la vaig veure. Potser es tracta de la mida de les finestres i de diversos detalls anacrònics en la seva estructura. Aquesta casa, enmig del que antigament era un ric barri jueu al centre de Sighet, es troba entre totes aquelles cases de

Transilvània que la gent denomina «cases jueves». Aquest concepte em va intrigar des que el vaig escoltar per primera vegada.

La casa jueva no ho és pel fet de tenir un estil arquitectònic particular. La casa jueva és una casa que antigament va ser habitada per jueus, que van ser expulsats, van ser traslladats al gueto, deportats als camps de la mort i mai no van tornar. La casa jueva és principalment una casa dins del paisatge de la memòria narrativa i social.

El primer rabí

Hi ha una escola darrere meu i l'entrada al bulliciós mercat de la ciutat es troba just a la cantonada. És un lloc viu al centre de la ciutat. Davant meu, al pati d'aquest brutal bloc d'apartaments, construït durant el període comunista de Romania, hi ha una sepultura jueva abandonada, un record d'una altra època: el primer rabí de Sighet, Zvi Ben Mose Abraham, hi està enterrat. La seva tomba és, potser, el primer vestigi de la vida jueva de la ciutat. Aquesta sepultura inamovible em va semblar com una àncora; com el centre de gravetat al voltant del qual girava tota la història jueva de Sighet.

El tribunal jueu

Som just al centre de Sighet, al carrer Major. Darrere aquest portal, a l'entrada del pati interior trobareu el terra decorat amb ornaments circulars que contenen cadascun una estrella de David: les úniques restes que ens recorden el que abans havia estat una rica residència jueva.

Edificis abans rics i exuberants, alguns d'ells formant un carreró que connectava el centre amb el barri jueu, ara són tots, si no ruïnes, apartaments privats o habitatges socials. «Sziget», va escriure Elie Wiesel, «una florida i vibrant comunitat jueva plena de cançó i somni, destinada a ser arrossegada per una tempesta de foc cap a un abisme de mort sota un cel fosc i silenciós».

L'hort d'Akos

Travessant el riu Iza, vaig pujar als turons amb vistes a la ciutat.

Molts jueus de Sighet tenien els seus jardins en aquests turons. Veient l'edat d'alguns d'aquells arbres, vaig suposar que s'haurien plantat faria aproximadament cent anys. Més tard, una trobada casual amb un topògraf local va confirmar que aquestes terres pertanyien, efectivament, a un jueu de nom Sekely Akos. Em vaig asseure a l'hort de l'Akos... Els meus pensaments em portaven contínuament a recordar aquesta frase que va escriure Elie Wiesel: «Com es podia parlar d'ells sense tremolar i amb el cor trencat per tota l'eternitat?».

Nikola Radić Lucati

Belgrad, Sèrbia

Nikola Radic Lucati (1971) té un BFA a la Facultat de Belles Arts de Belgrad (1997) i un MFA a l'Acadèmia d'Arts i Disseny Bezalel (2000).

www.nikolaradiclucati.com

El fet d'haver crescut dins la comunitat jueva de Belgrad m'ha donat, afortunadament, una «caixa de memòries» primordial en què basar-me. Les persones que inspiren l'obra són sovint les que van formar part de la meva infantesa. Tant la veu i la música en àudio, com els angles i les ombres de la fotografia transmeten la tensió entre el present i aquell passat, gens idíl·lic, dels anys 70 i 80.

El meu procés creatiu dins del projecte Parallel Traces? Els mètodes són molt senzills. Camino, miro, llegeixo, recordo, aprenc i escolto. Fer fotografies de tot plegat obre aquest projecte cap a l'inesperat. Les interseccions de significats, la seva rellevància i estructures interreferencials creixen en complexitat, i pressionen la capacitat de l'obra de comunicar a persones alienes al tema. El marc de les obres, en aquest cas, és un condicionant, però m'és prou còmode. El procés de creació és difícil de limitar, ja que el treball i el seu camp referencial sempre tenen tendència a créixer. Escollir com ressaltar les petites parts d'aquest creixement mantenint la resta visible, o almenys indicada, per mi és la part crucial del projecte, alhora evitant ser massa tècnic o explicatiu. Els orígens de l'obra i els records personals que la fonamenten són allò que em dona esperances que es pugui convertir en quelcom rellevant per a d'altres, ja que els records es desencadenen per imatges i sons, i tenen el potencial de connectar persones de maneres que difícilment puc predir, només esperar-ho.

Ivo Andrić, «Biffe Titanik» (1950), adaptada per al cinema per Emir Kusturica: Café Titanic (1979).

Imatge: Terrassa de l'apartament on va viure Ivo Andrić durant la guerra, al carrer Prizrenska de Belgrad, amb vista directa al riu Sava i al camp de concentració de Sajmište (Semlin).

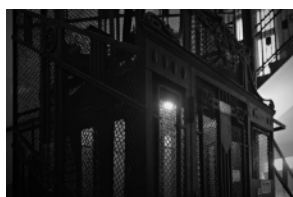

«Vam estat viatjant pels pobles dàlmates, que ens havien de donar menjar quan no en tenien ni per ells mateixos. Tot i així, vam aconseguir arribar a la costa. Vam arribar dalt d'un turó i vam lliurar les armes als partisans locals, ja que a Vis n'hi havia suficients. A dalt d'aquest turó, vam haver d'esperar un vaixell. Miràvem al voltant, no hi havia res ni ningú. Plovia,

i havíem passat diversos dies amb aquesta pluja, amb molt poc menjar. Com abandonats, baixàrem a la riba, a esperar el vaixell. Si el vaixell no es presentava, tornàrem a pujar per esperar la nit següent».

Andreja Preger, Un segle de música.

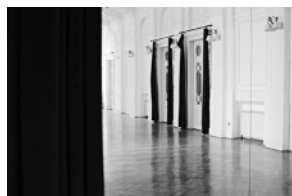
Imatge: Piano d'Andreja Preger, donació a la Comunitat Jueva

«...no em vaig dedicar a la bellesa, ni molt menys a l'embelliment. Vaig intentar, intencionadament, mantenir la rudesia i la contundència de l'expressió original, en la mesura del possible quan s'intenta transposar el material d'un idioma a l'altre, des dels temps antics fins als nostres dies».

Eugen Verber, Talmud (Belgrad, 1990), prefaci de la traducció al serbi.

Imatge: Ascensor de la Comunitat Jueva, el més antic de Belgrad, regal del rei Aleksander Karadordevic, assassinat el 1934 en un atemptat terrorista atribuït al grup polític Ústaxa.

«Durant un temps de la seva tumultuosa vida, va formar part d'una companyia de teatre amateur on el seu llenguatge groller va guanyar un cert refinament. Un dels seus sobrenoms, Dantes, testimonia aquesta transformació; el propi Korshunidze el deconstruïria com Dante i Dantes: li hauria disparat, sense ajuda de ningú, una bala al seu crani poètic i,

a partir d'aquest tret famós, naixeria un igualment famós Ursar».

Danilo Kiš, Grobница za Borisa Davidovica (1976). Traduït com a Una tomba per a Boris Davidovic, (Barcelona: Angle Editorial, 2003).

Imatge: Sala gran d'actes de l'edifici de la Comunitat Jueva, de l'arquitecte Samuel Sumbul. S'hi realitzen actuacions teatrals i musicals, actes privats, eleccions...

«Un home no mor quan traspassa, sinó quan és oblidat».

Nandor Glid, Menorà en flames (1988-1990).

Imatge: Menorà en flames, escultura de Nandor Glid, barri de Dorcol (Belgrad). Ni el nom de Nandor Glid ni el títol de l'obra són presents a la nova placa de l'escultura. Els arbres segueixen la línia del carrer Jevrejska, que acaba on hi ha l'escultura.

«... el pensament herètic i perillós que es podria deduir d'aquest exemple: que la malaltia i la seva ombra, la mort, són, especialment als ulls d'un tirà, només formes d'emanació d'allò sobrenatural, i que els xamans són mags de l'atzar: la conseqüència lògica d'una certa visió del món».

Danilo Kiš, Grobница za Borisa Davidovica (1976). Traduït com a Una tomba per a Boris Davidovic, (Barcelona: Angle Editorial, 2003).

Imatge: Carrer Tabanovacka, davant del camp de concentració de Topovske šupe, als afores de Belgrad, camp on va viure Kiš quan escrivia Una tomba per a Boris Davidovic i Lliçó d'anatomia.

ARTISTES PREMIATS

L'objectiu principal de Parallel Traces és posar al descobert les empremtes comunes de la presència jueva en espais quotidians de la ciutat; empremtes on transcorre la vida, empremtes on la vida té lloc, elements del patrimoni cultural jueu que no pertanyen només al passat sinó que formen part del nostre present.

Per dur a terme aquesta tasca comptem amb una primera visió i interpretació d'aquestes empremtes per part d'artistes convidats de cadascuna de les ciutats que han participat en aquesta primera convocatòria i amb el que és l'ànima i el perquè d'un projecte europeu: la participació ciutadana a través d'un concurs de fotografia i audiovisual basat en la mirada dels mateixos habitants d'aquestes ciutats.

Girona, juntament amb Tbilissi (Geòrgia), Sighetu Marmatiei (Romania), Belgrad (Sèrbia) i Breslau (Polònia) han estat els pilars d'aquesta exposició.

Un jurat format per dotze persones expertes en arts visuals i en patrimoni jueu han avaluat curosament les 64 propostes rebudes en les dues categories, amb els resultats següents:

D'ara: Presència en l'actualitat

1r Premi: Josep Maria Oliveras (Girona)

2n Premi: Ewa Rossano (Breslau)

Del passat: Imatges amb història

1r Premi: Witja Frank (Breslau)

2n Premi: Tsothe Tsereteli (Tbilissi)

Els treballs premiats formen part de l'exposició "Parallel Traces" i es podran veure en altres ciutats d'Europa, ja que el projecte promou la circulació transnacional d'art i d'artistes.

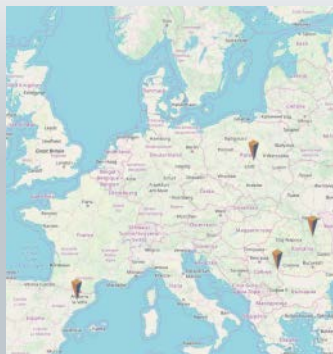
L'APLICACIÓ PARALLEL TRACES

El projecte Parallel Traces inclou també la creació d'una aplicació per a dispositius mòbils amb informació complementària sobre el patrimoni jueu de les ciutats participants. Les persones usuàries podran navegar per punts geolocalitzats amb informació multimèdia, un dels quals amb un accés especial per visualitzar un objecte amb realitat augmentada. Us animem a descarregar l'aplicació i descobrir el patrimoni jueu de Girona (Espanya), Tbilissi (Geòrgia), Sighetu Marmatiei (Romania), Belgrad (Sèrbia) i Breslau (Polònia) i a compartir a les vostres xarxes l'objecte ocult de cada ciutat.

L'app està disponible gratuïtament per als sistemes iOS i Android:

Un cop instal·lada, pots navegar pel mapa fins a la ciutat que t'interessa i moure't pels diferents punts geolocalitzats, amb informació en anglès i català de cadascun d'ells (**more info**).

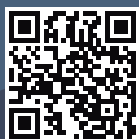

Des del punt del Museu d'Història dels Jueus, clica el botó **AR effect** i apunta amb el mòbil a l'imatge inferior per a descobrir el nostre objecte en realitat augmentada.

PARALLEL TRACES

Una nova mirada al Patrimoni Jueu

Descarrega't l'APP de Parallel Traces i descobreix les empremtes del patrimoni jueu de les ciutats participants

PARALLEL IRACES

Una nova mirada al patrimoni jueu

Coordinació: Patronat Call de Girona

Direcció: AEPJ (Associació Europea per a la Preservació del Patrimoni Jueu)

Comissariat: Rosa Juanco Martí

Disseny i producció: Mostra Comunicació

Obra artística: Israel Ariño, Witja Frank, Daniel Grünfeld, Josep Maria Oliveras, Dina Oganova (DIKARKA), Nikola Radic Lucati, Ewa Rossano, Agnieszka Traczewska i Tsotne Tsereteli

PATRONAT
CALL DE GIRONA

TAČKA
KOMUNIKACIJE

FBK

Fundacja
Bente Kahan

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

